

Arrest

nr. 238 112 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 13 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 november 2019, tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 december 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die loco advocaat Mr. P. DE WOLF verschijnt voor verzoekster en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 2 september 2019 een aanvraag voor een visum van kort verblijf in bij de bevoegde Belgische diplomatieke post. Op 6 november 2019 beslist verweerder om geen visum af te leveren. Dit is de bestreden beslissing:

“Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
Betrokkene vraagt een visum aan om familie te bezoeken, maar legt een brief neer van de werkgever
waarin vermeld staat dat betrokkene door deze reis werkervaring kan opdoen in het buitenland.
Bijgevolg is het reisdoel onvoldoende aangetoond.*

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon
niet worden vastgesteld*

Betrokkene is jong en ongehuwd.

*Betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van
origine, (betekenisvolle en/of actuele)*

*Betrokkene verklaart werknemer te zijn maar toont niet aan de hand van een bankhistoriek aan dat hij/zij
beschikt over een voldoende en regelmatig inkomen uit zijn/haar professionele activiteit. Hierdoor is de
beroepsactiviteit en de financiële band met het land van origine onvoldoende bewezen.*

*Betrokkene legt een bankrekening voor met financiële middelen. Deze zijn echter voornamelijk het
gevolg van (een) recente storting(en) voor de visumaanvraag. De oorsprong hiervan is ongekend.*

*Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op
terugkeer naar het land van origine."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"IV. MIDDEL

"- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

*- Artikel 32.1 en 14 van de Visumcode (Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en
de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode))*

- Artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet

*- Artikel 3bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,
de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*

*- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de
administratieve beslissingen*

- Beginsel van audi alteram partem

*- Beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van
redelijkheid en het beginsel van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid;*

Grondslag van de bestreden beslissing

*De bestreden beslissing is genomen krachtens artikel 32.1. van de Visumcode (Verordening (EG) nr.
810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een
gemeenschappelijke visumcode (Visumcode)), dat luidt als volgt:*

"1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a. Indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

*iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van
het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf of voor doorreis
naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren
deze middelen legaal te verkrijgen;*

*iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten
heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat

*vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de
volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale*

betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegangesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;
vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,
of
b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. "

De weigering van het visum steunt op punt 2 en 9, nl:

- Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
- Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Artikel 14 van dezelfde Visumcode bepaalt dat:

Artikel 14

Bewijsstukken

1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

- a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
- b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
- c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;
- d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransit-visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken;

- 1. a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eind bestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;
- 2. b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.
- 3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.
- 4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:
 - a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logies verstrekking;
 - b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;
 - c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw; d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;
 - e) het verblijfsadres;

f) de duur en het doel van het verblijf;

g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw.

Naast de officiële taal of talen van de lidstaat wordt het formulier in ten minste één andere officiële taal van de instellingen van de Europese Unie opgesteld. In het formulier wordt aan degene die het ondertekent de in artikel 37, lid 1, van de VIS-verordening vereiste informatie verstrekt. Een model van het formulier wordt aan de Commissie toegestuurd.

5. In het kader van de plaatselijke Schengensamenwerking wordt voor elk ambtsgebied beoordeeld in hoeverre de lijsten van bewijsstukken moeten worden aangevuld en geharmoniseerd om rekening te houden met plaatselijke omstandigheden.

6. De consulaten kunnen vrijstelling verlenen van een of meer van de verplichtingen in lid 1 in het geval van aanvragers die bij hen bekendstaan voor hun integriteit en betrouwbaarheid, en met name voor het juiste gebruik van eerder afgegeven visa, indien er geen twijfel over bestaat dat zij voldoen aan de eisen van artikel 5, lid 1, van de Schengengrenscodex wanneer zij de buitengrenzen van de lidstaten overschrijden.

Discussie

1. Aangezien als eerste onderdeel, tegenpartij artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) en het algemeen beginsel van voorzichtigheid schendt nu tegenpartij niet genoeg rekening houdt met de situatie van verzoeker.

Aangezien Uw Raad er aan herinnerd heeft dat:

« L'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) »

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statueren rekening houdend met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...) ») (RVV, n°14727, §3.1.3).

Dat het verplicht is voor de administratieve overheden om de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren zodat: “ De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen ”.

Dat het in dit opzicht niet voldoende is om alleen naar het artikel van de wet te wijzen waarop de bestuurshandeling gebaseerd is. De feiten die er naartoe geleid hebben de wet toe te passen moeten ook vermeld worden. De juridische redenering van het bestuursorgaan moet worden blootgesteld zodat ze begrepen kan worden door het individu en door de rechter gecensureerd kan worden. (S.SAROLEA, « La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité », J.T. 1997, n°5834, p. 165).

Aangezien U Raad ook heeft onderstreept dat:

“In casu is er van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004).

Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt waardoor het beroep RvV onontvankelijk blijft, loopt de verwerende partij daarenboven vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven te weerleggen, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de vererende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Daarenboven primeert de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRJvI op de exceptie van onontvankelijkheid omwille van een herhaald bevel. De exceptie ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wordt verworpen. " (RvV, nr. 156 352 van 12 november 2015 in de zaak RvV X / VIII)

Tegenpartij stelt ten eerste dat het doel en de omstandigheden van het verblijf van verzoekster in België niet voldoende zijn aangetoond. Ze bepaalt dat het visum aangevraagd werd om familiale redenen maar een attest van het werk van verzoekster werd neergelegd waarin wordt aangegeven dat er werkervaring kan opgedaan worden in België.

Men dient hieromtrent op te merken dat verzoekster inderdaad zeer dichte familie heeft in België, nl. haar zus, die getrouwd is en vier kinderen heeft.

Verzoekster heeft een nauwe band met haar zus en heeft haar vele jaren moeten missen. Zoals haar schoonbroer uitlegde in de introductiebrief van de visumaanvraag, wenste de zus van verzoekster eindelijk een huwelijksfeest te organiseren in het bijzijn van verzoekster. De afwezigheid van verzoekster heeft dit feest echter opnieuw uitgesteld.

Het familiale doel van de visumaanvraag is dus duidelijk en onbetwist.

Verzoekster legde daarnaast een attest neer van haar werknemer, om in de eerste plaats aan te tonen dat zij een zeer gunstige professionele situatie kent in Ethiopië, genoeg verdient en professionele toekomstplannen heeft in Ethiopië.

Verzoekster werkt in een apotheek en wenst haar eigen zaak te starten in Ethiopië. De heer S. T. heeft een breed netwerk van zelfstandige ondernemers, ook in de internationale medische sector. Verzoekster kon dus, naast het duidelijke familiale doel van het verblijf, eveneens de gelegenheid gebruiken om eventueel interessante ontmoetingen te maken om haar professioneel project in Ethiopië vooruit te helpen.

Het prédominante doel van het kort verblijf van verzoekster was bijgevolg overduidelijk familiaal, maar zij wou eveneens van de gelegenheid gebruik maken om professionele contacten aan te maken, dankzij het sociale en professionele netwerk van haar schoonbroer.

Dit dubbel doel is geenszins onverenigbaar met de aanvraag van een visum voor kort verblijf.

Het bestaan van een dubbel doel, nl. familiaal én professioneel, mag geen obstakel vormen aan het uitleveren van een visum.

Verwerende partij maakt een appreciatiefout, hoewel zij kennis had van alle documenten en de context van de aanvraag kende.

Dat Uw Raad meermaals heeft herinnerd dat: "Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor dit beginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken " (zie: Rvv Nr. 135526 dd 18.12.2014);

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd en beantwoordt de vereisten van de motivatieplicht niet.

2. Aangezien, tweede onderdeel, de motivering niet adequaat is, vooral omdat de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt;

We herinneren de tegenpartij aan de bevindingen van de HvJ in de zaak Uner t. Holland (18 oktober 2006)

« Dans l'affaire Boultif précitée, la Cour a énuméré les critères devant être utilisés pour l'appréciation de la question de savoir si une mesure d'expulsion était nécessaire dans une société démocratique et proportionnée au but légitime poursuivi. Ces critères, qui se trouvent reproduits au paragraphe 40 de l'arrêt de la chambre, sont les suivants : - la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant ; - la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ; - le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période ; - la nationalité des diverses personnes concernées ; - la situation familiale du requérant, et notamment, le cas échéant, la durée de son mariage, et d'autres facteurs témoignant de l'effectivité d'une vie familiale au sein d'un couple ; - la question de savoir si le conjoint avait connaissance de l'infraction à l'époque de la création de la relation familiale ; - la question de savoir si des enfants sont issus du mariage et, dans ce cas, leur âge ; et - la gravité des difficultés que le conjoint risque

(...)

En effet, le motif sous-jacent à la décision de faire de la durée du séjour d'une personne dans le pays hôte l'un des éléments à prendre en considération réside dans la supposition que plus longtemps une personne réside dans un pays particulier, plus forts sont ses liens avec ce pays et plus faibles sont ses liens avec son pays d'origine. A la lumière de ces considérations, il est évident que la Cour tiendra compte de la situation particulière des étrangers qui ont passé la majeure partie, sinon l'intégralité, de leur enfance dans le pays hôte, qui y ont été élevés et qui y ont reçu leur éducation.

(...)

Elle observe à cet égard que tous les immigrés installés, indépendamment de la durée de leur résidence dans le pays dont ils sont censés être expulsés, n'ont pas nécessairement une « vie familiale » au sens de l'article 8. Toutefois, dès lors que l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-III) et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu (Mikulic c. Croatie, no 53176/99, § 53, CEDH 2002-1), il faut accepter que la totalité des liens sociaux entre les immigrés installés et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. Indépendamment de l'existence ou non d'une « vie familiale », dès lors, la Cour considère que l'expulsion d'un immigré installé s'analyse en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. C'est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle que la Cour décidera s'il convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée ». 60. A la lumière de ce qui précède, la Cour conclut que l'ensemble des éléments précités (paragraphe 57-59) doivent être pris en compte dans toutes les affaires concernant des immigrés établis censés être expulsés et/ou interdits du territoire à la suite d'une condamnation pénale. »

Verzoekster de mogelijkheid ontnemen om haar zus te bezoeken in België is een schending van artikel 8 van het EVRM.

Er is geen reden om tot een zulke inmenging over te gaan.

Uw Raad heeft reeds bepaald dat:

De aanwezigheid van familieleden in het land van herkomst is niet irrelevant in het kader van de beoordeling van het voornemen van de verzoekende partijen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten. Echter blijkt uit de bestreden beslissingen geenszins, in tegenstelling tot wat wordt voor gehouden in de verweernota, dat de verwerende partij dit element in rekening heeft gebracht bij haar beoordeling.

(nr. 228 291 van 30 oktober 2019 in de zaak RvV X /II)

Men begrijpt niet uit de bestreden beslissing dat een fair-balance, volgens de criteria van de Uner t. Holland - zaak werden toegepast.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

3. De weigeringsbeslissing meent dat verzoekster niet voldoende aantoont dat zij het Belgisch grondgebied zal verlaten.

Echter, verwerende partij begaat opnieuw een appreciatiefout.

Zoals bovenvermeld reeds uitgezet beschikt verzoekster over een optimale professionele situatie in Ethiopië, met een goed salaris.

Dit werd aangeduid in het attest van haar werkgever dat in het kader van de vsiumaanvraag werd neergelegd.

Inderdaad, verzoekster is technical manager sinds november 2009 en verdient ongeveer 10.000 Ebirr per maand, wat het equivalent is van ongeveer 285 euro, terwijl het gemiddeld maandelijks salaris in Ethiopië amper 55 euro behaalt.

Het bankafschrift toont met evidentie aan dat verzoekster over voldoende financiële middelen beschikt.

Bijgevolg begrijpt men niet waarom verwerende partij verklaart dat de beroepsactiviteit en de financiële band met het land van oorsprong niet genoeg aangetoond wordt.

Indien de bankafschriften onvoldoende waren om de professionele context van verzoekster aan te tonen, diende verwerende partij bijkomende documenten te vragen aan verzoekster. Zij had deze zonder problemen kunnen verstrekken.

Daarnaast heeft zij een professioneel project waarbij zij haar eigen apotheek zou starten in Ethiopië, met de hulp van het sociaal en professioneel netwerk van haar schoonbroer.

Haar schoonbroer, de Heer S. T. heeft zich garant gesteld voor haar verblijf in België en stond dus persoonlijk en vrijwillig in voor de terugkeer van verzoekster.

Bovendien begrijpt men niet hoe de omstandigheid dat verzoekster jong en ongehuwd is in haar nadeel werkt.

Verwerende partij ontwikkelt dit argument niet.

Men stelt zich de vraag of elke jonge en ongehuwde vrouw dan benadeeld zal worden? Werd het dossier wel objectief behandeld? Ons inziens is dit argument discriminerend en in strijd met artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet.

Opnieuw begaat verwerende partij een appreciatiefout door het dossier volledig verkeerd te interpreteren en quasi automatisch te besluiten tot het gebrek van voornemen van terug te keren naar Ethiopië in hoofde van verzoekster.

De redenen die verwerende partij hiervoor geeft zijn ongegrond.

Men dient verwerende partij eraan te herinneren dat ook al heeft zij een appreciatiemarge in de beoordeling van het uitleveren van een visum, dat zij het voornemen van terugkeer met redelijkheid dient te appreciëren en hierover niet mag speculeren. Men dient eveneens te benadrukken dat er geen buitensporige bewijslast op de aanvragers van een visum kan worden gelegd om dit voornemen te bewijzen. Dit voornemen kan nooit met volledige zekerheid worden aangetoond.

In casu voert verwerende partij een onredelijke analyse uit van de voorwaarde, vooral gezien de schoonbroer van verzoekster zich garant heeft gesteld.

Men herhaalt artikel 3bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

Art. 3bis.<Ingevoegd bij W 1996-07-15/33, art. 7, Inwerkingtreding : 17-01-1997> Onverminderd andere bepalingen van deze wet, kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming, waarin een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven, zich gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van de vreemdeling, de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen.

De persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, is samen met de vreemdeling hoofdelijk aansprakelijk voor het betalen van diens kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring.

De burgemeester, of zijn gemachtigde, van de gemeente waar de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, is ingeschreven in het bevolkingsregister of vreemdelingenregister, is ertoe gehouden de handtekening onder de verbintenis tot tenlasteneming te legaliseren, indien de voorwaarden tot het bekrachtigen van de handtekening vervuld zijn.

De burgemeester of zijn gemachtigde kan in een advies gericht aan de Minister of zijn gemachtigde aangeven of de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, over voldoende middelen beschikt. Dit advies is niet bindend.

Men kan vaststellen dat het dossier onvoldoende werd geanalyseerd, waarbij verwerende partij zich schuldig maakt aan een schending van de zorgvuldigheids- en nauwkeurigheidsplicht.

4. Overwegende dat, als derde onderdeel moet worden herinnerd dat het beginsel van behoorlijk bestuur « audi alteram partem » de administratie verplicht een voorafgaand verhoor te voorzien alvorens een maatregel te nemen « dont les conséquences sont susceptibles d'affecter gravement la situation ou les intérêts de leur destinataires (vrije vertaling « waarvan de gevolgen op ernstige wijze de situatie of de belangen van de betrokkenen kan aantasten ») (R.v.S., arrest Lindeberg, n° 179.795 dd. 18 februari 2008).

Dat artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt dat :

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ”

Dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is (CCE, n° 141 336 van 19 maart 2015, RvV, n°126.158 van 24 juni 2014) ;

Dat “dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)” (RvV, n°126.158 van 24 juni 2014) ;

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur « audi alteram partem » niet alleen van toepassing is op ambtenaren maar ook op elke andere persoon in de hypothese waarin de administratie aanstalten maakt om een voor hem nadelige handeling te stellen (P. LEWALLE, Contentieux administratif, Brussel, Larcier, 2008, pp. 221 - 223) ;

Dat dit beginsel een dubbel doel heeft: « d'une part, permettre à l 'autorité de statuer en pleine et entière reconnaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard » (vrije vertaling: « enerzijds aan de overheid toelaten om met volle en volledige kennis van de zaak te oordelen en

anderzijds aan de administratie toelaten haar middelen te laten gelden rekening houdend met de ernst van de maatregel die de voornoemde overheid voorbereidt om tegen hem te nemen ») (R.v.S., arrest Pagnier, n° 197.693 dd. 10 november 2009, R.v.S., 29 mei 1985, n°25.373, Omloop);

Dat er sprake is van een “principe de bonne administration et d’équitable procédure” (vrije vertaling: goede administratie en eerlijk proces(C.E. 5 février 1970, n° 13.99, Lamalle)

Dat dit principe veronderstelt dat de persoon in kwestie moet geconvoceerd worden met indicatie van de elementen en de maatregelen die er zullen genomen worden (C.E. n° 106.969, 24/5/2002) en moet toegang krijgen tot haar dossier en gehoord worden met de bijstand van een advocaat naar keuze, tenzij geval van extreme noodzaak (C.E., n°26.787, 26/6/1986; C.E., nM 1.091, 18/10/1988) ;

Dat het principe ‘audi alteram partem’ slechts enkele uitzonderingen kent, nl. :

- *Indien men in aanwezigheid is van een dringende noodzaak en wanneer « les exigences de la continuité et du bon fonctionnement du service le requièrent » (vrije vertaling : indien het voor de continuïteit en de goede werking van de dienst noodzakelijk blijkt),*
- *indien de geadministreerde niet kan worden gecontacteerd in een redelijk termijn*
- *indien het gehoor nutteloos is omdat de feiten simpel en rechtsreeks geconstateerd kunnen worden of omdat het gehoor in geen enkele geval een invloed zou kunnen hebben op de toekomstige beslissing (C.E., 17 janvier 2003, n° 114.683, Daube)*

Dat het artikel 41 van het Handvest van Grondrechten dit recht eveneens behandelt en van algemene toepassing is, gezien de arresten van 22 november 2012 (C-277/11) en 10 september 2013 (C-383/13) (die het principe als deel van de verdedigingsrechten verklaard) van het Europees Hof van Justitie ;

Dat verwerende partij verzoekster had kunnen oproepen bij de Ambassade diensten om haar te verhoren over het exacte doel van haar verblijf en de garanties die konden worden gegeven voor een terugkeer, aangezien in casu deze twee elementen, rekening houdend met de context van verzoekster onmogelijk in twijfel kunnen worden gebracht.

Men dient hier aan toe te voegen dat de diensten van de Belgische ambassade te Addis Abeba verzoekster onvoldoende hebben ingelicht over de nodige documenten die dienden te worden uitgeleverd. Indien verzoekster correct was ingelicht over de nuttige informatie die moest verstrekt worden, had zij die probleemloos kunnen overhandigen.

5. Dat men zich vragen stelt over de voorzichtigheid en de nauwkeurigheid waarmee de administratie normaalgezien de beslissing wordt geacht te nemen;

Overwegende het administratieve rechtsbeginsel van goed bestuur en zorgvuldigheid de Dienst Vreemdelingenzaken verplichten om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen.

Dat beginsel werd al lang gesteld door de Raad van State:

« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970)

Dat verwerende partij, in haar motivatie van de bestreden beslissing, op die manier, zowel de algemene rechtsbeginsels van nauwkeurigheid en voorzichtigheid schendt, maar ook haar motiveringsplicht krachtens bovenvermelde artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van formele bestuurshandelingen;

Dat verwerende partij bovenstaande wetsbepalingen schendt;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel

geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van het verzoekschrift blijkt dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en begrijpt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

De bestreden beslissing steunt op artikel 32 van de Verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

(...)

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

(...).”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het visum wordt geweigerd om reden dat *“Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond.”* Uit het administratief dossier blijkt dat het visum werd aangevraagd om familiale redenen, maar dat er ook een attest werd neergelegd waarin wordt aangegeven dat er werkervaring kan opgedaan worden in het buitenland. Daarnaast stelt verweerder ook dat er onvoldoende garanties zijn voor terugkeer: *“Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten, kon niet worden vastgesteld.”* Verder stelt verweerder dat verzoekster onvoldoende aantoonde dat zij over resterende familiale banden in het land van origine beschikt, hierdoor zijn de beroepsactiviteit en de financiële band met het land van origine onvoldoende bewezen. Tot slot wordt er gemotiveerd over de financiële draagkracht van verzoekster en gesteld dat de oorsprong van de stortingen op haar bankrekening ongekend zijn.

Op grond van deze vaststellingen oordeelt verweerder dat er geen visum voor kort verblijf kan afgeleverd worden.

Er wordt, dit in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, een grondig onderzoek geleverd naar de persoonlijke situatie van verzoekster en aan de hand van de gegevens van het dossier.

Verzoekster die de schending van artikel 8 van het EVRM opwerpt, dient in de eerste plaats op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdend met de omstandigheden, het bestaan van een daadwerkelijk privé- en gezinsleven aan te tonen, samen met de wijze waarop de bestreden beslissing hier een afbreuk aan zou doen.

In casu heeft verzoekster geen daadwerkelijk privé- en gezinsleven op het Belgisch grondgebied daar zij in Ethiopië woont en verblijft en zich niet op het Belgisch grondgebied bevindt.

Bovendien toont verzoekster het bestaan niet aan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar zus die in België woont. Er wordt op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dient opgemerkt te worden dat verzoekster niet aantoonde dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het VRM. Het gezinsleven tussen

meerderjarige familieleden wordt immers niet vermoed. Een bijkomende band van afhankelijkheid wordt op geen enkele wijze aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Aangaande de opgeworpen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat verzoekster nalaat een verschil in behandeling tussen haar situatie en deze van andere aanvragers van een visum aan te tonen. Er wordt vastgesteld dat deze kritiek in feite faalt, of ten minste louter hypothetisch is. Verweerder kan niet worden verweten dat hij rekening heeft gehouden met alle omstandigheden van het dossier, en met name met het feit dat verzoekster ten tijde van het onderzoek naar de voldoende garanties voor terugkeer ongehuwd is.

Het betoog aangaande artikel 3bis van de Vreemdelingenwet is niet relevant. De bestreden beslissing is niet gebaseerd op het feit dat verzoekster niet zou hebben aangetoond over voldoende middelen te beschikken of dat het attest van tenlasteneming niet geldig zou zijn. De verwerende partij heeft de financiële middelen van verzoekster onderzocht om na te gaan of er voldoende garantie bestaat voor de terugkeer naar het land van herkomst. Het feit dat de schoonbroer van verzoekster over voldoende middelen zou beschikken en zich garant zou stellen, is niet dienstig omdat dit geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekster zich beroept op de hoorplicht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het recht om gehoord te worden is niet van toepassing wanneer een bestuurde een aanvraag indient tot het bekomen van een voordeel, toelating of gunst. In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren. In casu wordt verzoeksters aanvraag voor een visum geweigerd. Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoekster alle kansen kreeg om al haar argumenten aan te voeren bij de visumaanvraag. Het stond immers aan verzoekster, die een verzoek heeft ingediend, om alle relevante bewijzen ter ondersteuning van haar verzoek of in aanvulling daarop voor te leggen voordat verweerder een besluit nam. Verzoekster kan niet worden gevolgd dat verweerder haar had moeten oproepen om haar te verhoren over het exacte doel van haar verblijf en garanties die konden worden gegeven voor een terugkeer.

Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de bestreden beslissing, toont niet aan dat deze op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoekster geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de zaak. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Gelet op het boven gestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC